ТЕЛЕ ЭКСПРЕСС

ГОК ТЕЛЕРАДІОКОМПАНІЯ

№14 (1360)
07 квітня 2022

Інформаційно-рекламний щотижневик ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Ми подорослішали на цілу війну. Всі. Й ті, хто першим зустрів ворога; й ті, хто мужньо боронить нашу країну; й ті, хто опинився в окупації; хто волонтерить із ранку до ночі; хто працює... Працює не тільки в тилу, а й у Києві та Харкові. І я щиро сподіваюся, що минулої суботи навіть ті, хто почував себе «сухо та комфортно», сидячи щовечора на набережній міста з пивом та гучною музикою, усвідомили, що війна поряд, і теж подорослішали. Адже вона вже не десь там під Черніговом, Харковом чи в Маріуполі - вона за 17 км від нашого міста...

Вони змінили нас. Багатьох із нас. Адже душа перетворилася на чорну діру. І в неї несеться все: жінки, які народжують у метро і підвалах; люди, які хоронять своїх близьких на городах, у садках та парках під обстрілами; розграбовані домівки; знищений драмтеатр і розстріляний пологовий будинок у Маріуполі; жінки та дівчата, яких ґвалтує п'яна русня; розстріляні цивільні зі зв'язаними руками в Бучі; спалені живцем коні та заморені голодом собаки під Києвом; записи перехватів розмов із запитами про розмір кросівок...

Вони змінили нас. Адже ми відчуваємо радість від спалених танків і розірваних їхніх військових, які нібито прийшли на навчання. А навчаються вони нищити, вбивати, красти, катувати та ґвалтувати. А ще - воювати з жінками, дітьми та людьми похилого віку...

Вони змінили нас. Навчили ненавидіти люто і не пробачати. Не пробачати ніколи. Адже вони не мають ані сорому, ані жалю. Ніхто. Ані вбивця, ані домогосподарка, ані 10-річний хлопчик, який забажав вистригти на потилиці Z. І ця лють буде бігти за ними все життя, переслідуючи кожного, викликаючи тваринний страх від тихої фрази: «Доброго вечора! Ми з України!»

Сергій Танчинець, Олег Ходачук

Шановні читачі газети «Телеекспрес»!

Після тривалої перерви ви тримаєте в руках щотижневик у друкованому вигляді. Він інший і зовсім не схожий на попередні. Він чорно-білий, зменшено його формат і кількість сторінок. Відверто кажучи, нам боляче від того, що ми вимушені зробити крок назад. Але наразі боляче всій країні...

ю кого з нас учили бути батьками. Хтось власним розумом дійшов
розуміння процесу виховання дітей, а хтось, так і не розібравшись,
инився в ситуації, що вимагає долучення соціальних служб і лю-
й, які вирішили присвятити своє життя допомозі іншим родинам.
тронатні вихователі. Саме про них сьогодні піде мова.

обставин. Патронатний вихо-
е людина нової, шанованої в
ному суспільстві професії, що
, залишаючись удома, робити
ну справу - допомагати дітям
позитивний досвід життя у бла-
й родині.
дає начальниця служби у спра-
сім'ї та молодіжної політики
ого комітету Горішньоплавнів-
кої ради Марина Горбенко:
, коли родина опинялась у над-
итуації та не могла опікуватися
ого вважалося за краще влаш-
тину до державного закладу.
чення з батьками та перебу-
тернаті - дуже великий стрес
і. Тому кілька останніх років до-
но в Україні почали розвивати
и допомоги родинам, що опи-

вали професійну допомогу дитині,
ша служба працювала з батьками: ті,
мав алкогольну залежність, пройш
лікування; налагодилися стосунк
родині; в першому випадку вдал
навіть возз'єднати родину. Ми ду
вдячні нашій патронатній сім'ї за н
звичайну спільну роботу і сподіваєм
на плідну співпрацю й надалі.

Місцева Мері Попінс

«Чужих дітей не буває» - це життєве
реконання Єви Олександрівни, яка 7 р
тому прийшла до служби у справах дит
сім'ї та молодіжної політики із запит
ням, чим вона може допомогти.
Усе своє свідоме життя Єва прож
в нашому місті. Закінчила ЗОШ № 6,
римала три вищі освіти та зустріла
ме того чоловіка, з яким створила н
звичайну родину.
- Разом із народженням дитини до
не прийшло усвідомлення, що я
знаю, як бути мамою. Щоб розібрат
у собі, взялась вивчати психологію і

Робити газету кольоровою в електронному форматі було цікаво, і це додавало нових можливостей. Але є читачі, які з інтернетом на «ви»; підприємці, які, на щастя, повертаються до своєї діяльності, і їм важливий саме друкований варіант щотижневика. Тож сьогодні «Телеекспрес» матиме саме такий вигляд. Це пов'язано, зокрема, і з обмеженими можливостями типографії, яка, на наше щастя, все ж запрацювала.

Ми щиро вдячні вам, наші читачі, за ваші телефонні дзвінки та підтримку, за ваше бажання читати, вдячні рекламодавцям, які підтримали нас у цей важкий час і з розумінням поставилися до зміни як вигляду, так і формату газети. Особисто я безмежно вдячна пану Костянтину Дуленку, який у перші дні березня, ще до того, як Арестович голосно закликав українців ставати до роботи, прийшов до редакції зі словами: «Треба працювати, мені треба годувати свій персонал... та і вас трохи теж». Це, мабуть, були перші надважливі слова підтримки.

Звертаємося до всіх! Ми працюємо, приймаємо ваші питання, рекламу та оголошення у звичному для вас режимі. Будемо намагатися дотримуватися графіка виходу газети - один раз на тиждень, але не все залежить саме від нас.

Шановні читачі! Ми працюємо для кожного з вас за будь-яких обставин. Залишайтеся на зв'язку. Все буде Україна!

Ольга ТАРАНТІНА

ПОДІЇ ТИЖНЯ

На 44-й день військового вторгнення Горішні Плавні працюють у штатному режимі. Інформація про стан справ минулого тижня - від міського голови Дмитра Бикова.

Медична допомога

- Ситуація з наявністю інсуліну в місті перебуває під постійним контролем, - зазначив міський голова Дмитро Биков. - Ми тісно співпрацюємо з НСЗУ (Національна служба здоров'я України), і задля вирішення питання щодо забезпечення пацієнтів життєво необхідними препаратами докладається максимум зусиль. Але через низку бюрократичних перепон процедура займає тривалий термін, тому вкотре надійне плече громаді підставив БФ «Полтавського ГЗК». І наразі вирішено питання щодо закупівлі інсуліну на загальну суму 270 тис. грн. Завдяки цьому всі пацієнти будуть забезпечені необхідним лікарським засобом на найближчий місяць. Сподіваємося, що за цей час буде вирішено питання централізованої закупівлі цих ліків через НСЗУ.

Не залишаємо без уваги дітей ВПО віком до 1 року. Саме для тих, хто перебуває на

штучному вигодовуванні, буде придбано дитяче харчування, а також тест-смужки до глюкометра для визначення рівня цукру у крові. На ці потреби БФ «Полтавського ГЗК» виділив 300 тис. грн.

Посівна триває

- Не так давно до складу Горішньоплавнівської об'єднаної територіальної громади увійшли Дмитрівський та Східний старостинські округи, і тому зараз ми маємо не тільки промисловий, а ще й аграрний статус, - наголосив очільник міста. - І саме в такий тривожний час маємо розуміти важливість питання забезпечення продовольством не тільки нашого міста, а й усієї країни.

Станом на 30 березня у старостинських округах озимими культурами (пше-

ниця, горох, ячмінь та ріпак) засіяно 2555,9 га; планується засіяти горохом, кукурудзою, просом, соняшником, ячменем тощо 2784,5 га.

У Дмитрівському старостинському окрузі засіяно: озимою пшеницею - 304,9 га, ячменем - 92,9 га. Планується засіяти ще 908,4 га, із яких 231 га - горохом, 239,4 га - кукурудзою, 14 га - просом, 424 га - соняшником.

У Східному старостинському окрузі озимими культурами засіяно 2158,3 га, що складає 50 % від загальної площі земель.

Переселенці

Станом на 6 квітня в Горішніх Плавнях зареєстровано 4382 вимушено переміщені особи, із них 1048 дітей. Частину осіб розселено в міські гуртожитки та готелі, інші знайшли прихисток у приватних домоволодіннях. Довідку ВПО отримали 3153 особи.

- Місто продовжує приймати біженців, - зазначив Дмитро Биков. - 29 березня в гуртожитку Полтавської місіонерської духовної семінарії знайшли прихисток внутрішньо переміщені особи із м. Покровська та Маріуполя. Наразі міською владою спільно з керівництвом Полтавського ГЗК вирішується питання щодо покращення побутових умов перебування біженців, їхнього харчування, а також залучення дітей до освітнього процесу.

Паніці - зась!

- Полтавщина вже зазнала ворожих ударів. Нині ширяться чутки провокуючого характеру щодо статусу нашого міста в разі негативного розвитку подій на території країни, а саме можливості його окупації. Щоби припинити ці розмови, хочу зазначити: місто буде захищатися, тримати оборону. Ми готові до цього, маємо необхідний ресурс, у нас достатньо патріотів.

Газета «Телеекспрес»
Засновник - ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК».
Відповідальний за випуск - редактор О. О. Тарантіна
№14 дата виходу 07.04.2022 Наклад 1000 Замовлення № 132
Ціна за домовленістю.
Адреса редакції газети «Телеекспрес»:
39800, Полтавська область м. Горішні Плавні, проспект Героїв Дніпра, 54
Тел. (05348) 44508, 44500
E-mail: teleexpress@trkgok.pl.ua

Друк виконано ТОВ «Комплекс»
м. Дніпро, вул. Автотранспортна, 23
Реєстраційне свідоцтво ПЛ-738 от 20.02.2006 р.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Автор несе повну відповідальність за достовірність інформації, точність наведених фактів. У телепрограмі можливі зміни.
Використання матеріалів тільки з дозволу редакції.
Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

Життя триває

Попри все, місто продовжує жити та працювати. Про перебіг дорожніх робіт та озеленення міста розповів міський голова Дмитро Биков.

Із настанням сухої погоди в Горішніх Плавнях приступили до відновлення доріг після зими, - зазначив очільник міста. - Наразі на розі вул. Миру та вул. Добровольського тривають роботи з ямкового ремонту дороги. Торік саме тут було покладено перший шар асфальто-бетонного покриття, а на цей рік було заплановано завершення робіт на цій ділянці дороги. Але воєнні дії в країні та певні обмеження щодо закупівлі товарів, робіт та послуг під час воєнного стану не дозволяють зараз виконати ці роботи в повному обсязі. Фінансовий ресурс обмежений, тому було прийняте рішення вжити тимчасові заходи, а саме провести ямковий ремонт задля забезпечення нормального руху автомобільного транспорту на вул. Миру. Роботи з ямкового ремонту також плануються на вул. Горького, Дніпровській та Строни.

- Також тривають роботи з озеленення міста, а саме оновлення клумб після встановлення нових гранітних бордюрів уздовж доріг на непарному боці просп. Героїв Дніпра та вул. Миру. Вже завезено ґрунт та посіяно траву. Оскільки всі роботи з благоустрою міста виконуються силами КП «СпецЕко», закликаю містян ставитися до цієї ситуації з розумінням та поважати працю комунальників, - резюмував Дмитро Биков.

Ольга ТАРАНТІНА

«Знайди рідних»: в Україні створили чат-бот для пошуку зниклих під час війни

Для пошуку зниклих рідних під час війни в Україні створили чат-бот «Знайди рідних». Він дозволяє відшукати тих, із ким втрачений зв'язок, незважаючи на країну їхнього теперішнього перебування.

Розробники інформують, що персональні дані учасників надійно захищені, а інформацію про місце знаходження чат-бот надає лише зареєстрованим у ньому громадянам після підтвердження згоди того, кого розшукують, щоб уникнути небажаних ситуацій.

Посилання на чат-бот **«Знайди рідних» https://t.me/Family_Search_bot.**

Відеоінструкція щодо користування **https://bit.ly/3r1jXKk.**

Чат-бот створено у взаємодії з ГО «Міжнародна асоціація кібербезпеки», Центром методик та координації криптографічного розвитку, міжнародного жіночого руху «За сімейні цінності» та за підтримки Уповноваженого Президента України з питань волонтерської діяльності.

Усі громади на Полтавщині повинні висадити якомога більше овочів

Шановні об'єднані територіальні громади, старостати, міста і села, фермери, школи, лікарні, дитсадки, установи й організації, які мають землю, приватні землевласники! Ми повинні запастися овочами!

Херсонщина зазвичай щороку була основною постачальницею овочів для всієї України. Сьогодні, на жаль, там ведуться активні бойові дії, й більша частина регіону окупована. Натомість полтавські овочівники посіяли розсади набагато менше, ніж торік.

Основним суб'єктом, який сьогодні повинен взяти на себе завдання щодо забезпечення продовольством, - це громади. Усім ТГ потрібно висадити якомога більше овочів! На місцях владі необхідно спланувати посіви спільно з фермерами. Забезпечити, як мінімум, запас для власних шкіл, садочків, лікарень, інших об'єктів соціальної інфраструктури і, звичайно ж, для людей. Краще, коли ще й запас буде - для інших, кому треба було б допомогти в цей доленосний та трагічний для України час.

Комунальні сільгосппідприємства повинні максимально висадити овочі. На селі сьогодні є вільні руки, тож це завдання повністю під силу. Солідаризуймося, кооперуймося, люди добрі, допомагаймо один одному!

Тут і зараз

Війна згуртувала націю. Кожен українець на своєму місці - на фронті і в тилу самовіддано працює задля нашої Перемоги. Один зі способів допомоги - передати автомобілі на користь військових потреб або забезпечити необхідними лікарськими засобами вразливі верстви населення. Саме цей шлях обрала компанія Ferrexpo.

Автівки

Минулого тижня в рамках програми підтримки армії підприємства групи Ferrexpo передали на адресу Збройних сил України (ЗСУ) та територіальної оборони України (ТрО) понад 70 автомобілів різного класу на загальну суму понад 3,5 млн доларів.

- Уся Україна, всі її захисники наразі потребують підтримки, і ми як соціально відповідальна компанія та громадяни своєї країни не можемо стояти осторонь. Потреба транспортних засобів - наразі одна із ключових. Тож відповідно до норм чинного законодавства в умовах воєнного стану ми оперативно зреагували та організували передачу наявних у нас автомобілів різного класу, - наголосив керівник програм корпоративної соціальної відповідальності Ferrexpo в Україні Юрій Химич.

Ліки будуть

В Україні наразі є суттєвий дефіцит ліків для тиреоїдної терапії, які необхідні пацієнтам із хворобами щитоподібної залози. Сталося це через воєнні дії та через ажіотаж, спричинений війною: люди активно скуповували ліки в аптеках.

Компанія Ferrexpo закупила медичний препарат L-тироксин для пацієнтів міста Горішні Плавні із захворюваннями ендокринної системи. Партію ліків уже доставлено в місто. Передбачається, що вона забезпечить потреби як працівників компанії Ferrexpo, так і мешканців міста та внутрішньо переміщених осіб.

- Препарати для тиреоїдної терапії, зокрема медикаменти з діючою речовиною левотироксин, украй необхідні пацієнтам із хворобами щитоподібної залози, адже ліки потрібно приймати щодня на постійній основі, - зазначила головна лікарка медико-санітарної частини компанії Ferrexpo Ірина Рудометкіна. - Завдяки сприянню керівництва компанії Ferrexpo ми знайшли постачальника в Німеччині, провели закупівлю L-тироксину та організували його доставку в місто.

На замовлення медичних закладів Горішніх Плавнів було поставлено препарат L-тироксин у дозуванні 50 мг, 75 мг і 100 мг. Препарати будуть видаватися пацієнтам безкоштовно через медичні заклади міста та сімейних лікарів. Працівники компанії Ferrexpo будуть забезпечені препаратом у МСЧ за місцем роботи.

За повідомленням МОЗ України, найближчим часом очікуються додаткові поставки L-тироксину до аптечних закладів України.

Окрім передачі зазначеної вище допомоги, як повідомлялося раніше, Рада директорів Ferrexpo узгодила додаткове фінансування на забезпечення гуманітарних потреб нашої країни в розмірі 7,5 мільйона доларів. Компанія продовжує стежити за поточною ситуацією в Україні та оперативно надавати допомогу тим, хто її найбільше потребує.

Ольга ТАРАНТІНА

Перший пішов

З 1 квітня 2022 року на території Полтавщини забороняється навігація для маломірних суден на водоймах області, окрім військових і поліцейських. А також заборонено вилов риби шляхом промислового, любительського та спортивного рибальства. Але, мабуть, не всі містяни вміють читати, тому, не соромлячись, розміщують оголошення про продаж риби як у соціальних мережах, так і в месенджерах.

Але не так сталося, як гадалося. На період воєнного стану в Україні на дорогах встановлюються блокпости, які здійснюють і контроль, і перевірку як автотранспорту, так і документів. Саме в такий спосіб 1 квітня на блокпосту на в'їзді до міста під час огляду автівки військовослужбовцями ЗСУ було виявлено 6 кг свіжовиловлених раків.

На місце події було викликано держінспекторів Полтавського рибоохоронного патруля. Відповідних документів, які засвідчують законність походження раків, водій надати не зміг.

Лише повідомив, що раків придбав за готівку у випадкових та невідомих йому осіб в одному із сіл Кременчуцького району для власних потреб. За даним фактом складено адміністративний протокол за ч. 1 ст. 88-1 КУпАП. Раків у живому вигляді було випущено до природного середовища.

Управління Державного агентства меліорації та рибного господарства в Полтавській області продовжує виконувати свої функціональні обов'язки із забезпечення порядку на водоймах.

Функціонує телефонна гаряча лінія: (**067) 329-29-22 або (067) 329-39-66**, за якою кожен свідомий громадянин може повідомити про виявлене ним порушення Правил рибальства або Порядку придбання чи збуту водних біоресурсів.

ПРИЄМНА СТАТИСТИКА

За даними Міністерства юстиції, за період із 24 лютого до 1 квітня було зареєстровано близько 22 тисяч шлюбів.

Нагадуємо, що Кабінет Міністрів України спростив укладення шлюбів під час воєнного стану. Зокрема, можна одружитися в день подання заяви. Крім того, шлюби з військовослужбовцями можна укладати за умови їхньої фізичної відсутності під час реєстрації.

За 35 днів війни в різних куточках нашої України з'явилися на світ 21 703 малюки.

Для декого при виборі імені для своєї малечі вирішальну роль зіграла війна, у якій українці вже другий місяць виборюють незалежність та суверенітет нашої держави. Так, у Вінницькій області та місті Києві новонароджені хлопчик і дівчинка отримали імена Ян Джевелін та Джавеліна відповідно.

Персонал медичних закладів, як і наших ДРАЦСів, продовжує виконувати свої фукції та допомагати українцям.

Допомога з Польщі

Уже 44 день, як Україна мужньо боронить свої кордони від російського окупанта. Увесь цей час ми відчуваємо та бачимо реальну підтримку від країн, які допомагають українцям усім необхідним у цю скрутну хвилину. 31 березня до Горішніх Плавнів прибув гуманітарний вантаж від Рацибозького повяту Польщі.

- Медикаменти, продукти харчування тривалого зберігання, в тому числі й дитяче харчування, засоби гігієни, підгузки, - оголосив далеко не весь перелік допомоги міський голова Дмитро Биков. - Усі ці речі зібрала громада Рацибозького повяту Польщі, яка є партнером Горішньоплавнівської міської територіальної громади з 2010 року. І, як з'ясувалося, вони не тільки партнери, а ще й надійні друзі, які готові надати підтримку в цей нелегкий для України час. Особливі слова подяки хочу висловити старості повяту пану Джегожу Свободі за тактичні аптечки для військових, адже це не те, на чому варто економити. Я сподіваюся, що з якісними медичними засобами наші військові будуть почуватися значно впевненіше. Щира дяка мешканцям повяту за надану допомогу.

Працівниці центру за добре відпрацьованою звичкою утворили злагоджений ланцюжок, щоб швидше розвантажити автомобіль. Допомагати їм прийшли працівники департаменту житлово-комунального господарства. Відтак центр поповнився пакунками дитячого харчування, засобами дитячої й жіночої гігієни, життєво необхідними медикаментами.

Кузов авта відчинив водій Віталій, чия стримана, проте щира усмішка засвідчила - вантаж доставлено цілим і неушкодженим, і за три дні перевезень ні водій, ні гумдопомога не постраждали.

Вантаж із Польщі він транспортував разом із товаришем, щоб змінювати одне одного за кермом.

- Через проблеми з перетином кордону поляки самі перевезли вантаж на наш бік. А вже біля кордону з Польщею ми завантажилися й попрямували до Горішніх Плавнів. Дорога хороша, але доволі завантажена через потік транспорту. Ніхто із загарбників нам не трапився. Єдині труднощі, які виникали в дорозі, пов'язані із заправкою автомобіля - на придбання дизельного пального існують обмеження до 30 л, а їх вистачає в середньому на 300 км. А весь маршрут склав майже 1000 км. Що потрібно, щоб перевезення було вдалим? Уважність водія на дорозі і відповідальність за свою безпеку, за безпеку інших учасників дорожнього руху й за вантаж, який він транспортує.

Віталій - горішньоплавнянин. Волонтерить із першого дня вторгнення російських загарбників на територію України. Якщо треба, виконує перевезення в різні точки. У мирний час мав власну справу, надавав послуги з вантажних перевезень поштових відправлень. Має 20-річний водійський стаж і запевняє, що здійснювати перевезення не важко й не

страшно, якщо за плечима такий досвід і вже напрацьовані професійні навички.

Варто зазначити, що Полтавщина, в тому числі й Горішні Плавні, перетворюється на масштабний гуманітарний хаб. Одяг, ліки, продукти харчування, побутові речі передають на Сумщину та Харківщину, а також роздають переселенцям. Саме з нашої області допомога спрямовується до інших регіонів, які мужньо тримають оборону.

Наталка ВЕРЕМЧУК
Ольга ТАРАНТІНА

Лікуючи дитячі душі

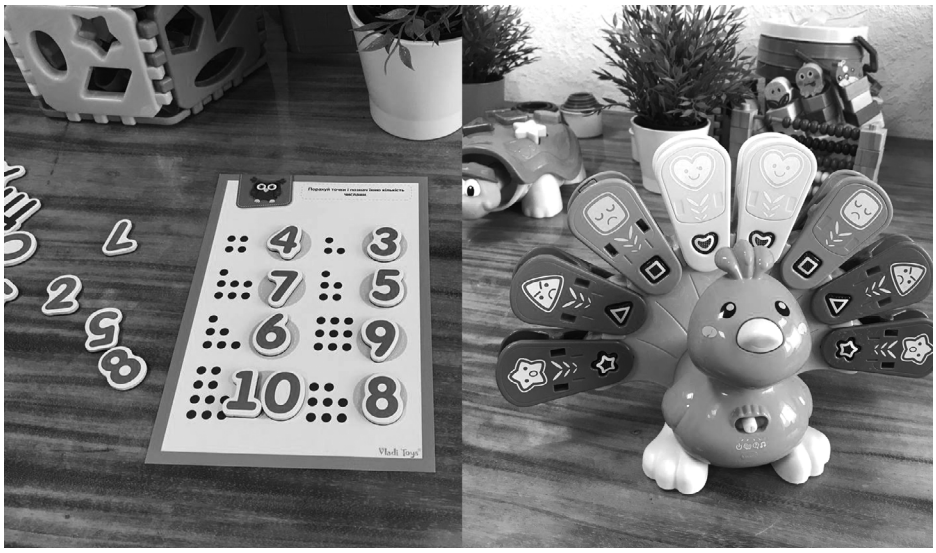

Війна докорінно змінює життя кожного, кого опалило її полум'я. Не всі дорослі витримують той біль та психічні навантаження, яким піддаються щодня. Ще складніше дітям. Фахівці відзначають, що всі діти війни отримують гостру стресову реакцію. І навіть ті, кому пощастило уникнути травм, ще довго будуть потребувати фахової психологічної допомоги.

У міському Палаці культури і творчості з'явився кабінет, із якого не лунає гучна музика чи співи. За цими дверима завжди тихо й спокійно. Там лікують душі маленьких дітей війни.

- Щодня з'являється все більше малечі, яка бачила те, що ніхто і ніколи не мав би бачити, - розповідає господиня цього кабінету Галина Газієва. - За багато років роботи викладачем я записала чимало висловлювань своїх вихованців, які називала «дитячі шедеври». Вони тішили нас, дорослих, своєю оригінальністю думки чи манерою висловлювань. Шедеври воєнного часу, на жаль, не приносять утіхи. Тепер це справжні воєнні історії. Дитина, на очах якої загинув батько: «Мені сказали, що тато відлетів на небо, а як же він відлетів, якщо його стіна завалила?» Коли я таке чую, то розумію, наскільки їм важко усвідомити нову реальність. Дітям вкрай і терміново потрібна допомога. Тому щодня переконуюсь у правильності свого рішення.

Галина працює з дітьми вже багато років. Вона креативний помічник у вихованні та розвитку, спеціаліст із раннього розвитку дітей, який дотримується настанов з гуманної педагогіки грузинського вчителя Шалви Амонашвілі. Проходила в нього курси в Тбілісі. Крім того, має досвід роботи з дітками з особливостями розвитку. Дівчина впевнена у правильності свого професійного вибору - працювати з дітьми. Так було, поки не почалась війна. Шок перших днів, наче наелектризованих суцільною напругою, вона змогла подолати пошуком відповіді на єдине запитання: чим я можу бути корисною?

- Моя робота зупинилась, і я вирішила, що треба ставати до волонтерства, - пригадує дівчина. - Почала з плетіння сіток. У колі однодумців, які об'єднались у спільній справі, мені ставало легше. Від енергії добра і турботи нервова напруга відступала. Їй на заміну приходило чітке усвідомлення, що нас не подолати. Тож треба думати про майбутнє. Саме тоді почали телефонувати батьки дітей, із якими я працювала до війни. Вони питали порад, адже в дітей не було можливості відвідувати садочки чи школи, і, перебуваючи вдома, вони були у стані постійного стресу. Потрібно було їх із того стану виводити. Так і прийшло розуміння, як діяти далі.

Спеціаліст звернулась до адміністрації ПКіТ із пропозицією почати на базі закладу на благодійній основі працювати з дітьми, які приїхали із зони бойових дій. І адміністрація пішла назустріч, за що Галина щиро вдячна директору закладу Олександру Меренкову.

- Тепер я працюю з малечею не лише з нашого міста, а й з Харкова та Києва, яка переїхала до Горішніх Плавнів, - додає з співрозмовниця. - Починали ми з індивідуальних годинних занять, але батьки вже просять організовувати групові заняття, бо дітям надзвичайно не вистачає спілкування з однолітками. Середній вік моїх вихованців сьогодні - 4-5 рочків. Проводжу ігрові заняття для малюків із 2 років, розвиваючі заняття для дітей із 3 до 5 років та заняття з підготовки до школи. Я складаю програму для кожної дитини, за якою ми працюємо: проговорюємо, промальовуємо внутрішні турботи. Вони вчаться знову посміхатись, отримувати задоволення від звичних колись справ. Та почувши сирену повітряної тривоги, беруть мене за руки із запитанням: «Ти мій друг? Ти не залишиш мене самого?»

Як повернути цих дітей до життя? Адже з пам'яті вже не зітреш ту біду, яка випала на їхню долю. Після війни доведеться докласти чимало зусиль, аби відновити психічне здоров'я нашої малечі.

- Чесно кажучи, вперше у житті я не знаю, як правильно говорити з дітьми про війну, - визнає педагог. - Ніхто не був до цього готовий: ні викладачі, ні психологи. Нас цьому не вчили. Спеціалісти працюють над пошуком моделі, як правильно себе поводити в таких ситуаціях. Та я намагаюся шукати своє рішення в кожній ситуації окремо. Деякі батьки просять узагалі не говорити з дітьми про війну. Це рішення родини, і я його підтримую. Найголовніше сьогодні - стабілізувати стан дитини, хоч на годинку продовжити дитинство, яке мало б бути безтурботним.

Якщо ви знаєте малюка, якому потрібна така допомога, телефонуйте за номером **097-444-29-07**. Діткам, які приїхали до нас із зон бойових дій, фахівець допомагає безкоштовно - на волонтерських засадах.

- Діти - це майбутнє нашої держави, і сьогодні це вже не пафосні слова, - зазначає Галина. - Насправді я не знаю, чи я їм допомагаю, чи вони допомагають мені пережити страхіття війни та не втратити розум. Думаю, моя робота рятує мене і дає надію моїм вихованцям та їхнім батькам на те, що наше майбутнє відбудеться. Саме такими маленькими кроками ми наближаємо день нашої перемоги над загарбниками та відродження нашої країни.

КАРТИНКИ З МЕНТАЛІТЕТУ

Така твоя доля

Укриття в підвалах - це справді окрема тема. Ні, зараз питання стоїть уже не про облаштування цих місць. Коли побут більш-менш налагоджено, під час тривог, що стають частішими та довшими, людям підземелля негоже сидіти там мовчки. Та нині будь-яка розмова сходиться зрештою до однієї теми. І ось тут не дай боже комусь кинути в загал тезу про «винуватість» когось із високопоса-

довців або «неправильний» вибір України. Сама стала свідком, як така особа отримала потужну відповідь сусідів: «Не провокуйте!» - і поспіхом здала назад.

Пощастило тим трудовим колективам, де сучасна ситуація проявила одностайну проукраїнськість, нехай і у твоєму маленькому цеху чи підрозділі. Але усвідомлення того, що всі на одній хвилі, дає наснагу працювати навіть у час невідомого завтра.

Та є й виключення. Ті, що не приховували свого радісного очікування від наступу агресора («рятівника»), жорстко нарвалися на супротив і навіть бойкотування з боку колег. Та іноді сама доля розставляє правильні пріоритети. Бо з початком чергової хвилі мобілізації повістку вручили саме тому, хто обстоював позиції «руського миру»… Яким захисником він стане, покаже час. А от те, що він на власні очі побачить реальність там, у найгарячіших точках, упевнена, змінить його погляд на світ.

Алкоголь повернувся. Чи надовго?

Ну, ніяк не може дехто без нього! Місячне випробування скінчилося - 2 квітня покупці за графіком, із 12.00 до 18.00, атакували в супермаркетах відділи з міцним алкоголем. Продукти харчування подекуди відійшли на другий план. Горілочка заполонила уми й кошики.

Як наслідок - за вихідні, зокрема в сусідньому Кременчуці, різко зросла кількість випадків домашнього насильства. Про це повідомив начальник Кременчуцької районної військової адміністрації Олег Лєднік. Якщо в позаминулі вихідні поліцію викликали на 4 подібних факти, то цими вихідними - на 14. Влада пов'язує це з дозволом на продаж алкоголю. І наголошує: якщо подібні факти будуть фіксуватися в такій великій кількості і надалі, продаж алкоголю знову буде заборонено.

Ad fontes по-українськи

Хто забув шкільний курс, нагадаю: «Ad fontes» - це латинський вислів, що перекладається «До джерел». До чого він зараз?

Ще місяць тому, шоковані й пригнічені, деякі городники й дачники заявляли: «Сіяти? Садити? Ні, нічого не робитиму, допоки йде війна. Ну, може, до травня скінчиться, тоді ще щось устигну. А так невідомо, що буде. Нащо ж витрачати сили дарма?»

Та вже невдовзі, пройшовши психологічні стадії прийняття ситуації, оговталися. І згадали, що споконвіку земля українська - наша годувальниця. І вишикуються на ринку черги за насінням, добривами та саджанцями. «Уже ж запізно сіяти перець та баклажани», - з легким докором звертається продавець насіння до чергової покупчині. «Щось я цього року трохи запізнилася, але нічого - виросте», - дещо знітившись, відповідає жінка.

Історія пишеться сьогодні

Цей малюнок свого сина, Єлисея Вдовиченка, надіслала нам читачка після того, як побачила першу сторінку «ТЕ» із малюнками вихованців художньої школи. Я дивлюся на нього і розумію, що фраза «Треба, щоб у школі було два предмети - військова підготовка, щоб вміти стріляти, та історія, щоб знати в кого» напевне має сенс. Історію нашої країни намагалися переписати, викреслити з неї патріотів. А зараз намагаються знищити саму країну - вбивають, катують, ґвалтують її. На тимчасово окупованих територіях знищують підручники з історії та мови. У Чернігівській області спалили архів Служби безпеки, де зберігалися тисячі документів, які є поясненням, чому ми ненавидимо СРСР. Свідки розповідають, як рашисти розстрілювали викладачів. І це зараз, у XXI столітті… Шановні педагоги-історики, викладайте історію сьогодення прямо зараз, змініть тему уроків. Ви ще встигнете обговорити шкільні теми, адже сучасна історія пишеться на ваших очах, і діти все бачать, усе розуміють, вони орієнтуються саме на вас, своїх учителів.

Рівень віри в ЗСУ

Віра та надія, молитва та зброя, любов та ненависть ідуть рука об руку в українців. Ми насичені протилежними почуттями, але єдині в одному - непереборному прагненні якнайскорішої нашої перемоги.

А ще безмежно довіряємо Збройним силам України.

Бо коли лунає сигнал повітряної тривоги, а в господині на плиті недоварений борщ, жінка не покине кухню, а лише покаже міцну дулю у вікно.

Бо до Великодня, не пізніше, треба вимити всі вікна в будинку.

Бо в магазинах з'явилися дріжджі; сподіваємося, будуть у продажу й родзинки; а значить, попри все, в оселях, як і годиться, пахнутиме свіжоспеченими пасками.

Бо йдучи додому, купуємо в бабусі обабіч дороги нову фіалку для себе.

Бо наважуємося на відповідальність на багато років наперед, беручи в цей час у свою родину місячне кошеня з вулиці.

І все це про нас, українців…

Ксенія КОВАЛЬЧУК

Вирвана з корінням

Саме так почувається нині велика кількість українок, вимушених для порятунку власних дітей покинути рідні домівки. Серед них і авторка арт-проєктів, графічна дизайнерка Олена Марчишина. З нею мені довелося познайомитися під час її виставки в Києві. Сьогодні ж пережитий нею жах вилився в чергову серію витинанок, над якою нині працює майстриня.

Війна навчила

У перші дні війни Олена Марчишина разом із родиною проживала в приватному дачному будиночку під Києвом. Розповідає, що на той час їм здавалося, що вони в безпеці й зможуть пересидіти там важкі часи:

- Та одного разу пішли до села, розташованого неподалік, щоб купити молока. Дорогою зустріли військових, вони й сповістили нас, що маємо всього дві години, щоб виїхати й урятувати дітей від активних бойових дій, які невдовзі мають тут розпочатися. Діти - велика відповідальність, вони ж іще не вміють самі про себе подбати. Довелося прийняти це важке рішення. Лише думка про безпеку дітей змусила виїздити, інакше б залишилася поруч із батьками й чоловіком, із яким ще жодного разу за 12 років шлюбу не розлучалася більш як на два тижні.

Жінка схопила дітей, зібрала речі й поїхала на Захід. Дорогою туди мала розмову з родичкою чоловіка, котра запропонувала прихисток у Бельгії. Тож спершу дісталися Варшави, потім довго не могли звідти виїхати далі, але вже за тиждень, перетнувши кілька кордонів, усе ж опинилися в місці призначення.

Діти у спокійній обстановці швидко призвичаїлися до нових умов життя. А от Олені й досі не по собі, дається взнаки безмежна туга за домівкою. Страшні обставини не лише викликають паніку, а й здатні навчати, як їх долати, опановуючи нові навички, які раніше б і не спали

на думку. Березень став місяцем випробувань для жінки. За 31 день їй вдалося навчитися збирати всі необхідні речі у валізу й три наплічники всього за дві години, щоб їхати в нікуди; ділити між дітьми хліб, якого так не вистачало; пережити втрату кішки; попри все повернутися до творчості.

- Коли переглядала фільми про війну, будучи вже мамою, мене особливо розривали моменти, де жінок із дітьми або самих лише дітей саджають у потяги, як вони плачуть на вокзалах, прощаючись із близькими, наче востаннє... А потім цей сюжет став моєю реальністю, - ділиться думками моя співбесідниця. - Щоранку тепер найперше бажання - отримати звістку з дому, що в моїх рідних усе гаразд.

Разом із життєво необхідними речами Олена прихопила також іграшкову панду й укулеле - в особливо важкі психологічні моменти вона голосно співає й підіграє собі на цьому невеличкому музичному інструменті, схожому на гітару, щоб максимально швидко зібратися й діти не побачили розпачу на її чолі. Бо дати волю сльозам, щоб виплеснути назовні всі свої переживання, нема як... Іноді просто не вдається зосередитися на звичних речах через новини з України.

Мисткиня додає, що війна швидко вчить цінувати близьких, викристалізовувати своїх у всьому тому, що нині відбувається, бути по-справжньому дорослим і мати сміливість приймати виважені нелегкі й неприємні рішення, що часто суперечать внутрішнім відчуттям.

Висічені й незламні

З початком війни Олена, як і мільйони інших українців, лишилася без роботи - їхнє з чоловіком бюро графічного дизайну, де вони звикли понаднормово працювати від 10 годин на добу, лишилося без замовлень. Однак творча людина, фанат своєї справи, не здатна сидіти склавши руки, та й заняття лише побутовими справами без можливості застосування своїх професійних навичок не дає розправити крила. Водночас для таких людей, котрі звикли творити, процеси руйнування міст і винищення людей - особливий біль, катастрофа, яку ні мозком, ні серцем не зрозуміти, нічний жах, від якого ось уже більше місяця не вдається прокинутися.

Черговий артпроєкт Олени Марчишиної має назву «Висічені». Коли авторка лиш починала працювати над ілюстраціями, думала, що то буде просто власна рефлексія на події. Нині жінка виготовляє 10 витинанок поки що в електронному вигляді. Це серія сюжетів про людей, уражених війною. Авторка готова показати їх усьому світу. Майстриня зазначає, що саме техніка витинанки підходить для ілюстрацій якнайкраще, бо всередині кожного з нас пробито й прорізано діри, що не заживають і кровоточать.

Першою Олена зобразила нову українську Мадонну, присвячену всім мамам, які виїхали з України, рятуючи дітей; тим, які лишилися оберігати їх удома в тяжких умовах; а ще тим, чиї діти боронять нині Україну від російської чуми. Перші дні материнства, сповнені невимовної

ніжності до свого дитяти, незабутні для кожної жінки, яка відчула це. Нині ж після пологів в укриттях або взагалі непристосованих для цього місцях молоді матусі замість спокійно насолоджуватися цим щастям часто вимушені перебувати під кулями ворогами, але при цьому, мов крилами, закривати найдорожче, що відтепер є в їхньому житті. «Так не повинно бути!» - кричать до кожного очі Мадонни з витинанки Олени.

Прототипом Мадонни стала киянка Ольга. Війна почалася, коли її донечці Вікторії було всього два тижні, тож родина побоялася вирушати в довгу й невідому путь подалі від дому. Вранці 18 березня Ольга, як і завжди, взяла на руки свою одномісячну доньку, щоб погодувати, і ледь встигла закрити її собою від раптового вибуху. Маленька лишилася цілою й неушкодженою. А от на тілі молодої матусі - 25 кривавих поранень від уламків скла.

- Моя зброя - в папері та чорнилі, в ножицях та олівцях. І хоч спеціальних ножів та килимків наразі в мене немає, як і спеціального паперу, я все ж потребую висловитися, як умію. Щоб виплеснути весь цей біль, завданий моїй землі, моїй нації. Сподіваюся, що цей візуальний меседж буде почутий. Для мене це також власний спосіб впоратися з усім пережитим, бо я теж мама, і це для мене особисто болюча тема, - додає мисткиня. - Страшно від того, в яких умовах нині дітки приходять у цей світ.

Нагадаю, що Олена Марчишина й торік потішила українську спільноту серією витинанок видатних жіночих постатей історії й сучасності України, виготовлених у рамках проєкту «Жінки, які торують нові шляхи» для інтренет-ресурсу «Гендер у деталях». Це 15 ілюстрацій жінок, котрі зробили унікальний вагомий вклад у розвиток українського суспільства й відкрили нові горизонти для нових поколінь українок. Серед них психологиня з 20-річним стажем Світлана Ройз, авторка англомовних кулінарних книжок-бестселерів Оля Геркулес, талановита педагогиня Христина Алчевська, волонтерка Майдану Леся Литвинова, лікарка й просвітниця Софія Парфанович, підхорунжа Українських січових стрільців Олена Степанів, письменниця й феміністка Євгенія Ярошинська та інші.

Мрія повернутися

Бельгійці добре приймають українців, допомагають із речами, дбають, щоб і моральний стан біженців з України повсякчас покращувався. Але рідну домівку то не замінить.

- Дякую всім волонтерам та небайдужим людям, які підтримали мене та дітей на етапі переїзду, ця допомога вражаюча, справжня. Коли раптом на вокзалі стається істерика й підходить людина, яка просто обіймає, це багато значить. Такі прості речі, як дитячі літні кросівки, які мені тепер за відсутності власних коштів потрібно просити, роблять мене залежною, хоча вдома є кілька пар такого взуття. Це відчуття просто вибиває з колії, коли не можеш взяти до рук владу над власним життям. Дорогою з України мені здавалося, що з кожним кілометром далі від дому від мене відрізають по шматку. Тепер ми з дітьми вирвані з корінням і тимчасово пересаджені в горщик із чужою землею, але з мрією повернутися назад якнайшвидше, - з тугою в голосі говорить дизайнерка. - Розумію, чому більшість

батьків наших друзів відмовляються їхати - їхні корені надто глибоко, і «пересадка» неможлива... Не можу передати словами, як же мені хочеться додому і щоб більша частина України все ж лишилася цілою й неушкодженою, щоб людям було за що зачепитися й продовжити тут свій шлях далі! Сподіваюся, що вже дуже скоро настане мир, хочеться вірити, що його буде досягнуто за мінімальної кількості жертв, і наша країна почне потроху оживати й розквітати. А ще мрію обійняти близьких та друзів, зайти додому, впасти на своє ліжко, потім полити власні квіти - зайнятися рутинними справами, як колись.

Героїня моєї розповіді зізналася, що їй страшно навіть уявити, яким вона побачить своє місто, коли повернеться додому. Нині багато місць, особливо дорогих її серцю, вже зрівняні із землею. Серед них і спортивна школа «Авангард», де чотири роки поспіль грав у баскетбол син Олени, а в березні поточного року вже мав брати участь у своїх перших змаганнях...

P. S. Українки, які виїхали з місць бойових дій, рятують нині своїх дітей від лиха війни, поки їхні чоловіки мужньо боронять нашу землю. Це не просто пані з дітьми з купою наплічників і сумок, переляканими очима й цілковитою відсутністю планів бодай на завтра. Це мужні жінки, готові стійко триматися самі й підтримувати своїх маленьких доньок і синів, які скоро повернуться додому змужнілими, щоб зростати на рідній землі й примножувати її славу.

Наталка ВЕРЕМЧУК

У єднанні - сила

Адміністрація Горішньоплавнівської громади, волонтери й жителі об'єдналися з перших днів вторгнення російських загарбників на територію України в єдиному пориві підтримати тих, хто покинув свої домівки й шукає прихистку. Нині переселенці отримують усе необхідне для перебування в Горішніх Плавнях.

Необхідне й життєво важливе

У центрі надання гуманітарної допомоги, розташованому у відділі культури, спорту і туризму, працюють без вихідних. Щодня з 8.00 до 17.00 тут людно - приходять і внутрішньо переміщені особи (ВПО), що потребують елементарних речей, заходять і ті, хто має чим поділитися з прибулими.

Отримане скеровують за двома напрямками - бійцям ЗСУ або ВПО, офіційно зареєстрованим у Горішніх Плавнях. Крім продуктів харчування, одягу, засобів гігієни та побутових речей, у центрі є книги, іграшки й розвиваючі ігри для найменших. Бібліотекарки зізнаються: коли люди приходять по книги систематично, повертаючи вже прочитані, для них то бальзам на душу. Із перших днів роботи центру особливим попитом серед ВПО, котрі сюди звертаються, користуються дитячі візочки, дитячі ліжечка і постільна білизна - такі речі тут надовго не затримуються.

Переселенцям від переселенки

Пліч-о-пліч з іншими працівницями центру допомагає відвідувачам обирати потрібні речі й Ольга Карпенко, очільниця сектору фізичної культури і спорту. Жінка підтримує добрим словом, бо добре знає, що таке бути ВПО, адже й сама переїхала до нашого міста 2016 року в цьому статусі з Донецької області.

- Тоді ми разом із моєю родиною розпочали своє життя заново, - розповідає Ольга Карпенко. - І я вражена цим прекрасним містом, мальовничою красою якого неможливо намилуватися. Нині, як волонтерка, допомагаю всім, хто потрапив у біду, як я колись. Тішить доброзичливість горішньоплавнян, котрі допомагають ВПО, - це колосальна підтримка, скоординована й добре організована міською владою.

Ольга разом із родиною проживає в орендованій квартирі й прихистила своїх друзів. Вони теж покинули свою домівку 2016-го, проте переїхали в Ірпінь, побудували власний будинок на придбаному клаптику землі, але цього року знову вимушені були рятувати себе й дітей від окупантів, поїхавши світ за очі. Ольга зізналася, що тепер разом із друзями вони сподіваються на мир і на те, що в них знову буде можливість розпочати нове життя.

Бібліотечні ясла

Це окрема кімнатка в бібліотеці, де зберігають речі для новонароджених: пелюшки, пісочники, «чоловічки», дитяче харчування для малят, які на штучному вигодовуванні, а також підгузки, дитячі присипки й навіть пляшечки для харчування.

- Тішить, що ми можемо допомагати молодим матусям, щоб вони не відчували стрес хоча б через нестачу найважливішого для їхніх дітей, - зазначила директорка бібліотеки Олена Дудко. - Ці маленькі життя треба берегти, й добре, що ми таким чином вносимо свій невеличкий вклад у цю непросту справу. Місцеві підприємці просто приходять до нас і запитують, що потрібно, а потім привозять це все до нас. Як їм вдається знаходити ці речі в такий непростий час, чесно, не знаю…

Подушки власного виробництва

Тим часом до центру завітала часта гостя - Раїса Семенівна. Не з пустими руками, а з подушками, виготовленими власноруч. Разом зі своєю товаришкою Оленою Григорівною вони спершу знаходять підходящу тканину з обрізків чи предметів одягу, які можна перешити. Тоді зшивають напірник і заповнюють його обрізками тканини, бо, на жаль, стільки пташиного пір'я нині не набрати. Жінки передали до центру вже 80 таких подушок, які їм вдалося пошити всього за два тижні!

Чекаємо на перемогу!

Кілька жінок саме перебирають одяг у пошуках необхідних речей - залишаючи домівки, втікачі виїздили в чому були. Серед них Ірина, котра без сліз не може розповідати про свій будинок у Харкові, який зазнав обстрілів із перших днів війни.

- Прокинулися 24 лютого шоковані від вибухів та гулу літаків, що кружляли й зависали над дахом нашого житлового будинку, від брязкоту віконних шибок та скелець люстри, - пригадує жінка. - У мене двоє дітей - 10 та 9 років, схопила їх, маму, сусідів, яким не було де сховатися, і всі чимдуж до укриття… Ще тиждень якось протрималися. Коли окупанти поцілили Будинок культури, розташований неподалік нашого будинку, ми й поїхали до Горішніх Плавнів. Але багато родичів ще залишилося там. Щодня спілкуємося з ними, і так само щодня розуміємо, що краще там не стає. До вашого міста порадив поїхати знайомий, котрий на той час уже перебував тут.

Із 6 березня жінка разом із мамою та дітьми проживає в орендованій квартирі. Зізнається, що тут і їй, і її діткам спокійно. Ірина робить усе можливе, щоб діти якомога менше думали про війну; вони продовжують навчання в школі й не покидають занять англійською. Жінка вдяч-

на за можливість отримати безкоштовно необхідні речі - одяг та посуд. На запитання про те, чим Ірина ще займається, вона відповіла: «Із нетерпінням чекаю гарних новин про нашу перемогу!»

Відволіктися від стресу

Вікторія зазирнула до центру надання гуманітарної допомоги в пошуках харчування для маленької донечки, якій усього рік і два місяці. Жінка розповіла, що разом із двома доньками два тижні тому прибула до Горішніх Плавнів із Бердянська. Тут проживає тітка її чоловіка.

- В окупованому Бердянську нині активних воєнних дій немає, але ж поруч у Маріуполі твориться справжній жах. У самому Бердянську вже відсутнє газопостачання, місто часто буває без енергоживлення - тоді й води немає, бо насоси, що її качають, теж працюють від електрики. До міста не завозять продукти харчування. Зв'язку в місті теж нема - ні з рідними, ні з друзями спілкуватися ніяк. І коли цей кошмар закінчиться, невідомо… Тому з дітьми втікала туди, де більш спокійно, а чоловік залишився там. І спасибі всім горішньоплавнянам за гостинність і допомогу! Тепер у нас є все - сьогодні отримали довідку, що ми біженці, тож розраховуємо й на фінансову допомогу.

Вікторія додала, що завдяки заняттям у Палаці культури й творчості її старша, 13-річна донька потроху почала відходити від стресу.

Жінка зізналася, що більше за все на світі воліла б повернутися додому - щодня прокидається зі слізьми на очах, але бажане здійснити поки що ніяк.

Дах над головою

У гуртожитку Політехнічного коледжу КрНУ ім. Михайла Остроградського світло й затишно. Тут у відремонтованих кімнатах селять ВПО, котрі прибувають до нашого міста. З ремонтами допомагали й самі викладачі, й працівники Полтавського ГЗК та КЖЕПу № 4, й небайдужі жителі міста.

- Кімнати наших учнів ми не чіпали, ВПО розселяємо у вільні приміщення, - розповідає директорка коледжу Наталія Дзина. - Усі прибулі до нашого міста проживають у нас безкоштовно та отримують гаряче харчування двічі на день, за що дуже вдячні їдальні № 18 Полтавського ГЗК.

У фойє - книги, пізнавальні ігри й усе необхідне для занять із дітьми, що проводяться двічі на день. Завдяки студентам коледжу, котрі зібрали необхідне канцелярське приладдя, діти змогли долучитися до освітнього процесу.

Кімнати переселенців нагорі. Ще на сходах смачно пахне борщем та гречаною кашею - хтось на кухні саме готує обід. Попри ситуацію в країні, у стінах гуртожитку панують лад і спокій. Пережите горе від втрати домівки позначилося на обличчях його мешканців, проте відвідувачам вони завжди усміхаються привітно. Лише розповіді власних історій наганяють смуток і розпач на чоло… Та й раптові сигнали повітряної тривоги змушують не лише хутко бігти в укриття, а й знов переживати невеселі спогади.

Як у родичів

В одній із кімнат проживає Валентина з двома 15-річними синами - переселенці з Харкова. Виїхали звідти 6 березня після того, як над їхнім будинком почали кружляти літаки. Від стресу в одного із синів підвищився рівень глюкози у крові. До цього ж мали надію пересидіти, поки все не скінчиться, вірили в швидку перемогу над загарбниками. Батько Валентини військовий, тож категорично відмовився покидати оселю, продовжує там мешкати разом із кішкою. Будинок родини цілий, але сусідній, де проживає сестра Валентини, вже поцілили кілька снарядів. Так само обстрілюють магазини, розташовані поряд.

Жінка й не очікувала, що вони проживатимуть у таких умовах та ще отримають допомогу й підтримку від соціального педагога та психолога:

- Тут як на курорті, чисто й затишно, раз на тиждень змінюють постільну білизну. А ще маємо зручні матраци з подушками. Санітарно-гігієнічні вимоги теж дотримуються, є бойлер, щоб прийняти душ. У кухні є плитка, мікрохвильова піч, можна щось приготувати. Хоча нас годують гарячими смачними стравами, та ще й такі хороші порції, що ми досхочу наїдаємося й ще залишаємо собі щось на перекус. Ми вдячні горішньоплавнянам за гостинність, а волонтерам за небайдужість - ми так замерзли, коли приїхали, чи, може, перехвилювалися, так добрі люди нам ще й додаткові ковдри надали! Відчуття, що ми гостюємо у родичів. З однокласниками, які ще залишаються в Харкові, щоранку й щовечора списуємося, щоб знати, як узагалі обстановка, чи всі цілі й неушкоджені.

Валентина додала, що нині вона з хлопцями має все, що потрібно, адже скористалася можливістю взяти необхідні речі в центрі надання гуманітарної допомоги. А ще жінка має чудові відгуки про роботу тутешніх освітян - встигла почути, як її хлопці займаються онлайн, і подивувалась, як зрозуміло вчителі ЗОШ № 1 усе пояснюють і як цікаво проходять дистанційні уроки.

P. S. Волонтери наголошують: біда завжди показує істинне обличчя кожного. А така кількість небайдужих горішньоплавнян, готових допомагати іншим у цей скрутний час, ще більше об'єднує громаду, кожен житель якої робить вагомий вклад у таку жадану для всіх Перемогу.

Наталка ВЕРЕМЧУК